

Vaš novi prijateljček — Ceglarjev Jožko.

3. Skrbni in ljubeznivi šolarček.

Jožko je hodil v šolo na Rakeku, kjer je bil njegov oče uradnik na postaji. Koj spočetka in potem vedno mu je bila šola prva skrb, a tudi največje veselje. Zato ni šel niti enkrat v šolo nepripravljen. Nikdar ga ni bilo treba učiteljem svariti, tako miren in priden je bil v šoli. Da bi vi videli njegove šolske knjige, kako snažne so bile. In kaj šele njegovi zvezki, kako lepo in čisto so bili pisani. Ne bomo se torej čudili, da je imel Jožko vedno odlična spričevala. — Lansko leto je začel hoditi v četrti razred, in sicer v Šiški, kamor se je družina preselila. Toda samo par tednov je še vzdržal. Nato se je moral ločiti za vedno od ljube mu šole. Pa nikaner ne mislite, da je sedaj na šolo pozabil. Tudi v boleznih je še vedno nanjo mislil. Še vedno je imel šolske knjige v najlepšem redu. Dokler je še upal, da ozdravi, je vedno želel, da se pozdravi do letošnje jeseni. Letos bi dovršil četrti razred, da bi drugo leto mogel v gimnazijo. Toda Bog ga je prej poklical k Sebi. — Živo se je Jožko vedno zanimal, kako se uči bratec in sestra.

Omenil sem že, kako snažne so bile Jožkotove šolske potrebščine. Prav tako snažnost je gojil sploh v vsakem oziru. Kako čista in snažna je bila njegova obleka.

K šolskim dolžnostim spada, kakor veste, tudi pravo obnašanje do učiteljev in součencev. Kako lep zgled vam je Jožko tudi v tem oziru. Učitelje je smatral za svoje predstojnike, ki jih mora po četrti božji zapovedi ljubiti, spoštovati in ubogati. Izredno vestno je to dolžnost izpolnjeval. Ko je bival v Zagrebu na kliniki, je pisal gospe učiteljici ljubeznivo pisemce. Gospa mu je seveda odgovorila in svojega najljubšega učenca povabila na Rakek, ko ozdravi. Na to povabilo je Jožko pogosto mislil. Še malo pred smrtjo je na-

ročil mami: »Mamica, gospo na Rakeku ne bom mogel več obiskati. Piši ji zato ti in ji sporoči, da bi jo bil rad obiskal, pa nisem več mogel. Pozdravi jo in ji po moji smrti pošlji mojo sliko.« Tako je bil Jožko hvalen svojim učiteljem. In da je bil iz srca vdan katehetu, mi ni treba posebej poudarjati. — Podobno ljubezniv je bil tudi do svojih součencev. On jih je ljubil in otroci so ljubili njega. Sploh je imel Jožko izredno rad otroke. Malo pred smrtjo je dejal svoji mali sestrični Danici: »Jaz imam rad otroke, pa le pridne.« Vselej in povsod je nad vse vestno izvrševal katekizmovno naročilo v redu lepega življenja: Nikogar hote ne žali. Nasprotno. Vse je ljubil. Ko je pisal iz Zagreba gospe učiteljici, je pisal tudi svojim součencem, ki so mu z gospo odgovorili. To pisemce je Jožko skrbno hranil. V bolezni je večkrat prosil mamo, naj mu ga prinese, da ga je znova prečital.

Jožko je bil sploh izredno prikupen deček. Ni sicer mnogo govoril, a ves njegov nastop je bil privlačen. Kaj hitro je povsod vse zase pridobil. Kjerkoli so ga poznali, povsod so ga ljubili. Povsod so mu razne gospe dajale darila. Kako radi so ga imeli zdravniki in usmiljenke v Ljubljani in Zagrebu, kjer se je zdravil. Njegovo priljubljenost je posebno pokazala njegova smrt. Na dan pogreba je prinesel »Slovenec« Jožkovo sliko in kratek popis njegovega življenja. Tedaj so se za »Slovenca« kar trgali ne samo v Stari Loki, temveč tudi v Šiški, Rakeku in Logatcu. Naenkrat so pokupili ves časopis. Telefonično so spraševali na šišensko postajo, kdaj bo pogreb. In ker so Logatčani prepozno zvedeli, so prišli v nedeljo nalašč v Staro Loko, da so obiskali Jožkov grob. (Dalje.)

Rakek.